

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9351/12

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: עמיר אטיאס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת וגזר הדין שניתנו בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים ג' נויטל; מ' יפרח; ג' רביד) מיום 13.9.2012 ומיום 3.12.2012 (בהתאמה) בתפ"ח 51536-06-11

בשם המערער: עו"ד שרית גולן- שטיינברג

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

מונח בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתפ"ח 51536-06-11 (מפי כב' השופטים ג' נויטל ומ' יפרח, וכב' השופטת ג' רביד). המערער, יליד 1959, הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות הבאות, המחולקות בהתאם לאישומים השונים. אישום ראשון: תקיפת בת זוג (ריבוי מקרים) לפי סעיף 379; אינוס (ריבוי מקרים) לפי סעיף 345(א)(1); מעשה סדום בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) לפי סעיף 347(ב); מעשה מגונה בפומבי (ריבוי מקרים) לפי סעיף 349(א) ואיומים (ריבוי מקרים) לפי סעיף 192 לחוק. אישום שני: ניסיון אינוס לפי סעיף 345(א)(1) יחד עם סעיף 25 ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 יחד עם סעיף

382(ג). אישום שלישי: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א1). אישום רביעי: תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק יחד עם סעיף 382(ג). כל העבירות שצויינו הינן לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). על המערער נגזר עונש של 14 שנות מאסר בפועל ומאסרים על תנאי. כמו כן הוא נדרש לשלם למתלוננת פיצוי בסך של 50,000 ₪, והושת עליו קנס של 2,000 ₪.

רקע

1. המתלוננת, ילידת 1963, הינה אישה מחוסרת דיור, שבינה לבין המערער נוצר קשר בשנת 2009. לאחר מכן הציע המערער למתלוננת לעבור לגור עימו בדירתו, ועד לתאריך 19.06.2011 התגוררו השנים ביחד, למעט פרקי זמן קצרים בהם עזבה היא את דירתו, לפי הנטען – בשל המעשים שנעשו כלפיה.

באישום הראשון תואר כי במהלך תקופה זו, בהזדמנויות רבות, תקף המערער את המתלוננת בכך שאחז בה בחוזקה, עיקם איברים שונים בגופה, סטר לה על פניה, היכה אותה באגרופיו, משך בשערה וגרם לה לשטפי דם ולחבלות. נוסף על כך, היה המערער דורש מן המתלוננת לקיים עימו יחסי מין. משזו סירבה, היה הוא קורע את בגדיה, ומחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בכוח ושלא בהסכמתה החופשית. לעיתים, לאחר שהיה מגיע זה לסיפוקו, היה מורח את זרעו על גופה של המתלוננת. כמו כן לעיתים ביצע בה מעשי סדום בכך שהחדיר את אצבעותיו לתוך פי הטבעת שלה, בעזרת שימוש באלימות ושלא בהסכמתה. המערער ביצע במתלוננת גם מעשי סדום בהחדירו את איבר מינו לפיה, תוך שהוא אוחז בראשה ומושך בשערותיה, כשהמתלוננת מתנגדת למעשיו. יתרה מזאת, המערער היה מבצע במתלוננת מעשים מגונים בכך שדחף את אצבעותיו וחפצים נוספים לפי הטבעת שלו לעיניה, צופה בסרטים פורנוגרפיים ומאונן מולה. כל זאת נעשה שלא בהסכמתה החופשית. בהזדמנויות שונות במהלך התקופה המדוברת, הואשם המערער כי איים על המתלוננת, ובין היתר אמר לה כי אף אם יישב בבית הסוהר למשך תקופה ממושכת, הוא יצא ביום מן הימים מבית הסוהר, ימצאה, וירצח אותה.

באישום השני מפורט כי בתאריך 10.06.2011 או בתאריך 11.06.2011, דרש המערער מהמתלוננת לקיים עימו יחסי מין. המתלוננת סירבה, אמרה שהיא במחזור, ואינה רוצה בכך. המערער מואשם בכך שניסה לבעול אותה למרות התנגדותה, קרע את בגדיה והדף אותה בכוח אל הרצפה. בהמשך הפליא בה את מכותיו, בעוד היא נאבקת

בו. לאחר מכן נעל הוא את דלת הדירה, ומנע ממנה לצאת. כשנכנסה לשירותים כדי לשטוף את גופה, ותוך שהיא זועקת לעזרה, נכנס אחריה המערער, וחנק אותה כשהוא מכסה את פיה ואת אפה בידי. לאחר מכן, בתאריך 12.06.2011 או במועד סמוך, דרש המערער מהמתלוננת כי תמצוץ את איבר מינו. משסירבה לכך, ואף התריעה בפניו שתתלונן על מעשיו במשטרה, אחז בה, קרע את בגדיה והיכה אותה. לאחר מכן השעין אותה על המיטה, ולחץ על גבה עם רגלו וידו. במקביל, אחז הוא בצווארה בחוזקה ולחץ עליו. כשהמתלוננת ניסתה לזעוק לעזרה, הניח המערער כרית על ראשה וחנק אותה. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלוננת שטפי דם באיברי גופה השונים, לרבות בעינה השמאלית, בצווארה, בזרועותיה, בירכיה, בישבנה ובכרכיה והיא נזקקה לטיפול רפואי. להשלמת התמונה, יובהר כי אף באישום זה הואשם המערער בעבירת האיזמים, אך זוכה מכך בבית משפט קמא.

באישום השלישי נרשם כי במועד שאינו ידוע, סמוך לתאריך 24.08.2010, תקף המערער את המתלוננת באגרופים לאזור החזה והבטן. בעקבות מכות אלו נגרמו למתלוננת שברים בצלעות. באישום הרביעי הואשם המערער בכך שבתאריך 16.07.2010, או בסמוך לכך, תקף את המתלוננת באגרופים בפניה, וגרם לה לחבלה בארובת עינה הימנית.

טענות הצדדים

2. באת כוח המערער העלתה כמה טענות כנגד הכרעת הדין. ראשית, המערער לא הודה במרבית המעשים שיוחסו לו, וזעק באופן עקבי לחפותו. לדבריו, הוא אכן היכה את המתלוננת כמה פעמים, אך לא בחוזקה, וכל יחסי המין שהיו ביניהם היו בהסכמה. לגישת הסנגורית, קריאתו העקבית של המערער לחפותו מחזקת את גרסתו. על כך מוסיפה וטוענת באת כוחו, כי לא ניתן להסיק באופן ברור כי החבלות שהופיעו על גופה של המתלוננת בכמה וכמה מקרים מקורן במערער, ובנוסף, בשל מחלת דילול עצמות ממנה סבלה המתלוננת – יכול שמדובר בחבלות שאינן נובעות מאלימות אלא ממקורות אחרים. כמו כן הועלתה טענה כי למתלוננת הפרעת אישיות גבולית, היא מניפולטיבית ואינה דוברת אמת ולכן אין לתת אמון בעדותה. גם הראיות הנוספות שהובאו לחיזוק מקורן בדבריה של המתלוננת עצמה, ואינן עצמאיות. בתמיכה לטענת חוסר אמינותה של המתלוננת הצביעה ההגנה על העובדה כי המתלוננת עזבה את ביתו של המערער ועברה לגור במקום אחר, אך לאחר תקופה מסויימת חזרה היא לבית המערער. הדבר ממחיש כי היחס אליו זכתה היה יחס טוב, וכי לא סביר לטעון כי נפגעת מעשים כה קשים תחזור לזירת האירוע מרצונה החופשי. בנוסף, נטען כי את

הדיוור החלופי עזבה המתלוננת בשל אלימות שהפעילה כלפי דיירות אחרות, ומכאן ראייה נוספת לאי האמון שראוי להעניק לגרסתה.

באת כוחו של המערער טענה גם לעניין העונש. לדבריה, אין מדובר בארבעה אישומים שונים, והאישומים השני עד הרביעי נבלעים כולם במעשים שנעשו באישום הראשון. בהתאם לכך, לפי סעיף 40 לחוק, יש לקבוע מתחם אחד הולם לכל האירוע כולו. לעומת זאת, בית משפט קמא קבע מתחם לכל אחד מן האישומים, ולאחר מכן קבע עונש כולל לכולם, ובכך החמיר שלא כדין עם המערער. על כך יש להוסיף את העובדה כי מדובר במערער חסר עבר פלילי, שאינו צעיר ושנסיבות חייו אינן פשוטות. כמו כן, טרגדיה עברה על משפחתו בשנים האחרונות, כשאחד מילדיו נהרג בשנים האחרונות, ויש להתחשב בנסיבות אלו בקביעת העונש הראוי.

באת כוח המדינה תמכה יתדותיה בהכרעתו של בית משפט קמא. לדבריה, בית משפט העמיק חקר בחומר הראייתי, ובפסק דין ארוך ומנומק בחן את טענות ההגנה כולן ודחה אותן אחת אחת – למעט עבירת האישום השני – ממנה זוכה. בית המשפט קיבל את גרסתה של המתלוננת, קבע שהיא אמינה בעיניו, ואף הוסיף שורה של ראיות חיצוניות מחזקות לדבריה. כמו כן, בית המשפט קבע כי גרסתו של המערער אינה עקבית ואינה אמינה בעיניו, הוא נמצא סותר את עצמו פעמים מספר, ואף הודה בחלק מן המעשים.

המשיבה טענה שהעונש שנגזר על המערער הוא הולם, וכי אין מקום להתערב בו. מדובר במקרים קשים של אלימות ומין, לאורך תקופה ארוכה למדי, שהותירו צלקות רגשיות ופיזיות קשות על המתלוננת, אשר חוששת מהמערער עד היום.

דיון והכרעה

3. אומר כבר עתה כי לא מצאתי ממש בטענות ההגנה הנוגעות להכרעת הדין, והדברים יוצגו כסדרם.

עדותה של המתלוננת נמצאה מהימנה על ידי שלושת שופטי ההרכב בבית משפט קמא. נקבע כי עדותה בבית המשפט הייתה עניינית, והגיונה ואמיתות גרסתה עלו מדבריה. זאת גם לאחר שבית משפט קמא צפה בקלטות הווידאו בהן העידה המתלוננת במשטרה, ושמע את הדברים מפיה. בפסק דינו המנומק כדבעי התמודד בית

המשפט עם טענות ההגנה בדבר אמינותה של המתלוננת, ופירט באופן משכנע את חוזקותיה וחולשותיה. כפי שנאמר בפסק הדין:

"עדותה הייתה מפורטת, סדורה, עם רצף הגיוני, קוהרנטית, שמעלה תמונה ברורה, כואבת, הגיונית, לעיתים תוך שעולה סערת רגשות מצידה, עדות מלאה מלל ותיאורים מוחשיים של מעשי הנאשם כלפיה, עדות שנשמעה ונראתה יוצאת מנהמת ליבה ומקרביה של המתלוננת המיוסרת".

ואכן, טענת ההגנה לפיה כל מטרתה של המתלוננת הינה לטפול עלילת שווא על המערער החף מפשע נסתרת על פני הדברים. זאת מכוח עדויות שונות של אנשים אשר תיארו את גרסת המתלוננת שנמסרה להם, על היש והאין שבה. למתלוננת היו הזדמנויות רבות בהם סיפרה לאנשים ונשים בסביבתה הקרובה על האלימות והאונס שהיו מנת חלקה באופן תדיר למדי, אך בפני כולם הסתירה היא את זהותו של הפוגע. גם בחקירתה במשטרה סירבה המתלוננת למסור את שמו של המערער, והתרצתה לעשות זאת רק לאחר הפצרות רבות מצידם של אנשי המשטרה, שהבהירו לה שאם לא תמסור את שמו – נשים נוספות עלולות לחוש את נחת זרועו.

אך גרסתה של המתלוננת אינה האלמנט היחיד עליו התבסס בית משפט קמא, ולעדותה נמצאו חיזוקים חיצוניים נוספים. בפני המשטרה העידה שורה של אנשי מקצוע שהיו בקשר עם המתלוננת, ולהם סיפרה את שעבר עליה בזמן אמת, תוך הסתרת זהותו של המערער מפניהם. כך העידה אם הבית בבית התמחוי אליו הגיעה המתלוננת לעיתים, שראתה את סימני האלימות הקשים, ושמעה מפי המתלוננת על גבר שמכה ואונס אותה. שוטרת שסיפרה כי המתלוננת הלינה על אלימות קשה כלפיה כבר בבית החולים – אליו הגיעה חבולה – מסרה דברים דומים. כך סיפרה גם מעסיקתה של המתלוננת, שראתה את החבורות על גופה, שמעה ממנה כי ישנו גבר שעושה בה את המעשים המתוארים, ואף ראתה אותה יורדת במשקל בצורה דרסטית. בית משפט קמא הסתמך על עדויות רבות של נשים שהכירו את המתלוננת, ושמעו ממנה את הדברים.

הוכחות מתועדות לכל מה שתואר לעיל ניתן למצוא גם בצילומים שנערכו בבית החולים, אליו הגיעה המתלוננת חבולה ומוכה. שם נערך צילום ובו נראו השברים

בצלעות, והחבורות על כל גופה. גם צילומים אלו מהווים חיזוק של ממש לעדותה של המתלוננת.

חיזוקים נוספים ניתן למצוא גם בהודאותיו החלקיות של המערער. כך הודה, בין היתר, כי לעיתים היה מרביץ למתלוננת. בנוסף אמר כי יכול להיות שאילץ אותה למצוץ את איבר מינו עד שהגיע לפורקן בפיה. הודאות למחצה אלו נוגעות לאישום הראשון, כשהודאות מסויגות נוספות נמצאו גם לחלק מן האישומים הנוספים. לדוגמא, הודה המערער כי הניח את הכרית בכיוון פניה של המתלוננת בכדי שהשכנים לא ישמעו אותה צועקת, וכי הוא נתן למתלוננת מכה בצוואר ושהיה לה סימן ליד העין. על כל החיזוקים המדוברים מתווספות גם סתירות משמעותיות בעדותו של המערער, שנמצאה סותרת את עצמה שוב ושוב. בית משפט קמא קבע כי עדותו אינה נאמנת עליו, וכי היא מלאה בסתירות מרובות ובהודאות במרכיבים פליליים מובהקים של חלק מהעבירות המיוחסות לו, הן בעבירת האלימות והן בעבירת המין.

ההגנה הציגה לבית המשפט חוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר למברג, ובה נקבע כי המתלוננת סובלת מהפרעת אישיות גבולית, וכי קיימת אפשרות שהפרעה זו יכולה להשפיע בצורה משמעותית על חווייתה ותפיסתה את העולם החיצוני. אולם, חוות דעת זו נערכה ללא בדיקה של המתלוננת, שסירבה להיבדק, אלא על סמך בדיקות נפשיות שונות שנערכו לה, שאת תוכן הוא סקר. נכון הוא כי סנגוריו של נאשם רשאים להביא חוות דעת של מומחים מקצועיים. אולם, ההכרעה בנוגע לאמינות הדברים נותרת תמיד בידיו של השופט, שנדרש להכריע בין אמינות הגרסאות השונות על פי שיקול דעתו השיפוטי (ראו: ע"פ 2457/98 שמן נ' מדינת ישראל (29.1.2002); ע"פ 1839/92 אשקר נ' מדינת ישראל (17.8.94)). יודגש הכלל האמריקאי, שזכה לאזכור גם בפסיקה בישראל, לפיו בית משפט אינו רשאי למסור את השאלה המכרעת (Ultimate Question) לגורם אחר (וראו ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני (07.07.2014); ע"א 10094/07 פלונית נ' בית החולים האנגלי אי.מ.מ.ס (24.11.2010)). אין בכך בכדי לשלול את משקלם של ראיות מהסוג שהוגש, אך יש לבוחנן על פי נסיבותיהן. בית המשפט התייחס למצב הנפשי של המתלוננת, ואף המומחה לא קבע כמסקנה מחייבת כי המתלוננת משקרת. בית המשפט הבהיר, ושכנוע בידו, את הטעמים לפיהם חוות דעתו של ד"ר למברג אינה מתיישבת עם ממצאים ומסקנות אחרות של אנשי מקצוע שבדקו את המתלוננת, ואיננה פוגמת באמינותה. אף בהתאם לחוות דעתו של ד"ר למברג אין הכרח להסיק כי דבריה של המתלוננת בשקר יסודם.

טענה אחרונה בהקשר זה נובעת מן העובדה שהמתלוננת בעצמה חזרה לבית המערער, לאחר עזיבתה אותו. לדברי ההגנה, לא הגיוני להניח שאישה העוברת מעשים כאלו תחזור למקום בו היא נפגעת באופן כה תדיר.

נדמה כי מענה ראוי לדברים אלו נמצא בדבריה של השופטת ג' רביד, שהצטרפה בהסכמה להרשעת המערער:

"סיפור החיים שאותו גוללה המתלוננת בפנינו הוא חריג, עצוב וקשה ביותר. בלשון המעטה ניתן לומר שהחיים לא הטיבו עם המתלוננת. את מרבית חייה היא בילתה ברחובות, כדרת רחוב, או בבתי זרים ושימשה – כך לדבריה – טרף קל לניצול מיני ואחר. המתלוננת היא תוצר של נסיבותיה הקשות ולא בכדי היא הגדירה את עצמה כפוסט טראומתית, כמי שהחוויות הקשות שעברה הותירה בה שריטות וצלקות ואף פגעו בזיכרונה ובבריאותה הנפשית. בעקבותיהם היא מקבלת כיום טיפול נפשי במסגרת אשפוז יום (עמ' 45 ש 1-7). את כל זאת יש לזכור כאשר באים לבחון את התנהגות המתלוננת ביחסיה עם הנאשם או להציב תהיות לגבי בחירותיה, לרבות, ההחלטה לגור עם הנאשם או ההחלטה לחזור אליו למרות הסבל שתיארה. את בחירותיה יש לבחון מבעד לעיניה, על רקע מצוקת חייה, אורח החיים שאותו הכירה והאלטרנטיבות שעמדו בפניה."

סיפורה האישי והסובייקטיבי של המתלוננת אף תואם מודלים כלליים יותר של התנהגות האדם. כך למשל, תורת המשחקים לימדתנו שגם אנשים שאינם סובלים מקשיים נפשיים ושואפים לגבש החלטות רציונליות, אינם מצליחים להשתחרר מנטיות שמובילות אותם לקבל החלטות לא רציונליות (וראו: A. Tversky & D. Kahneman, (1974) Science 1124, 185 Judgment Under Uncertainty: Heuristics and Biases). הדבר נכון ביתר שאת לגבי החלטות שבלב. בנושאנו, הניסיון המשפטי מלמד שלא פעם אישיות גבולית מהווה טרף קל לקורבנות בשדה של עבירות מין. הרושם הוא

שלעיתים זוהי אחת מהסיבות שבגללה מבצע העבירה בחר בה כדי להוציא לפועל את מזימתו. כך או כך, הנפגעת בעבירת מין אינה חייבת להוכיח כי התנהגותה מיטבית מבחינת המצב אליו נקלעה בו נאשם מנצל את חולשתה. כך גם בענייננו. הקרבן הוא קורבן, והעברייין הוא עברייין. אין לטשטש גבולות אלו. כך לגבי בחינת גרסת המתלוננת, וכך לגבי אחריות המערער. כמובן, טיעוני הסניגורית הם לגיטימיים בכל הקשור למהימנות המתלוננת. הנטל על התביעה להוכיח את האשמה מעל כל ספק סביר. לצד זאת, אין לשלול מראש גרסת מתלוננת בשל התנהגותה, לא מבחינת הדין, ולא מבחינת מורכבות החיים ונפש האדם. בית משפט בחן ביסודיות את התנהגות המתלוננת, ככל שזו הייתה רלוונטית, ולא נפלה כל טעות במסקנתו.

הראיות שהובאו, יחד עם חיזוקים נוספים לדבריה של המתלוננת, מוכיחים את אשמתו של המערער כנדרש במשפט הפלילי. הכרעות בית משפט ברורות, ונתמכות על ידי ראיות חיצוניות. דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

4. נותר לדון בערעור על גזר הדין. עיקר טענותיה של באת כוח המערער נגע בסוגיית מספר האישומים, ובחומרת הענישה על האישומים הללו. נדון בכך ראשון ראשון, ואחרון אחרון.

בית משפט קמא פיצל בין האישומים השונים. הוא קבע מתחם לכל עבירה ועבירה ביחס לכל אישום. הסניגורית הסתייגה מכך. נודה כי יש להעניק משקל לטענה זו. כך במיוחד כאשר האישום הראשון מתייחס לתקופה שבין נובמבר 2009 או בסמוך לכך, ועד יוני 2011, ואילו האישומים הנוספים מתייחסים למועדים ספציפיים באותה תקופת זמן.

לכך נשיב כי מלאכת פירוק התנהגות פלילית המורכבת ממעשים רבים למונח "אירוע", אינה מלאכה פשוטה. יתרה מכך, בענייננו נפסק עונש מאסר אחד כולל. לכן, יש לבדוק האם התוצאה חורגת לחומרה, על פי אמות המידה המנויות בעיקרון ההלימה, בהתאם לתיקון 113 לחוק. בהקשר זה יוער כי סעיף 40 לחוק מאפשר לבית משפט לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. שאלה לגיטימית היא בעיני, האם מדובר באירוע אחד – אף אם ישנו קורבן אחד – לנוכח טיב המעשים והיקף הזמן. התקופה הארוכה בה התבצעו המעשים יכולה להטות את הכף לטובת הגדרת המעשים כאירועים מרובים, אם כי אין צורך לקבוע מסמרות בסוגיה זו.

בראיה זו, המעשים חמורים ביותר. לא בכדי תוארו בפתח הכרעת הדין מגוון העבירות הקשות שבוצעו על ידי המערער והאכזריות שבהן. התמונה מטרידה ביותר. המתלוננת הייתה חסרת חרות וכבוד. לכך השלכה על העונש, אשר לעולם קונקרטי, ונגזר מהעובדות. בית משפט קבע כי העבירות השונות התרחשו "בהזדמנויות רבות, במועדים שונים". יצויין כי המתלוננת, שנמצאה אמינה על ידי בית המשפט, אף העידה בחקירתה הנגדית כי תדירות המעשים הייתה רבה, "כל יומיים שלושה". לכן דרך עריכת כתב האישום לא גרמה למערער עיוות דין בתוצאה העונשית. המיקוד הוא עיקרון ההלימה על פי המעשים בהם הורשע המערער.

לעיתים הצדק נועד להגן על הקורבן הבודד, שנפל קשות להתנהגות נאשם, אשר מתייחס אליו לא כאדם בעל אוטונומיה, אלא כחפץ, שבו ניתן לעשות כרצונו. התנהגות זו דורשת מענה בדמות עונש מאסר לתקופה ארוכה.

המערער גם מעלה טענות כנגד חומרת העונש על פי מבחן העושה, בנבדל מהמעשה. מדובר באדם בן למעלה מחמישים, ללא עבר פלילי. היו לו כמה בנות זוג קודמות, שהעידו על כך שהוא לא פגע בהן בעבר. היו לו שלושה ילדים, כשאחד מהם אף נהרג בשנים האחרונות בנסיבות טרגיות. זהו אדם קשה יום, שהחיים לא האירו את פניהם אליו.

מנגד, יש לזכור כי עסקינן בסיפור של שניים. אין ספק כי חייה של המתלוננת, שמעולם לא היו קלים, הפכו קשים בהרבה בעקבות המעשים הללו. מדובר בתקופה של כארבעה עשר חודשים במצטבר של התעללות בלתי פוסקת, אלימות קשה ויחסי מין בכפייה. תסקיר נפגעת העבירה מתאר את החוויה הקשה כשבי, בו ההתעללות בה לא פסקה, והיא חיה בתחושת פחד ואימה תמידיים. תחושה זו רודפת אותה עד היום, והמתלוננת מפחדת מהמערער בעומק נפשה. היא איננה מצליחה להשתלב בפתרונות דיור אחרים בשל ניסיונות אובדניים שאותם ניסתה לבצע, ובשל מצבה הנפשי הירוד. על הנסיבות הקשות בעניינה של המתלוננת יש להוסיף כי המערער לא הודה במעשיו, ולא הביע חרטה.

בשקלול הכולל, עסקינן במעשים קשים ביותר. המערער ניצל את מצבה הרעוע של המתלוננת, בשל העובדה כי נאלצה להתגורר ברחוב, ולסבול שם מידיה של כל עובר אורח. המתלוננת קיוותה כי מגוריה עם המערער יעניקו לה קרן אור קטנה של תקווה, אך זו התבררה כתקוות שווא. המכות שהנחית המערער על גופה, יחד עם מעשי האונס

הקשים שביצע בה – הותירו אותה שבורה נפשית וגופנית. "מכף-רגל ועד-ראש אין-בו מתום, פצע וחבורה ומכה טריה" (ישעיהו, פרק א', פסוק ו').

5. על אף כל האמור, נראה כי נתון אחד מצדיק קבלת הערעור על העונש, ולו באופן חלקי בלבד. לאחר מתן גזר הדין, נרצח בנו של המערער בעת שרותו הצבאי על ידי מחבל. הגם שאין בכך לגרוע מחומרת המעשים, עולה גם לאור התקופה הארוכה שנגזרה על המערער, אדם בן כחמישים ושש, ללא עבר פלילי, כי לו נתון זה היה מוצג בפני בית המשפט, התוצאה הייתה משתנה במעט. בהתאם, הייתי מציע לחברי לדרות את הערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין, פרט לכך שתקופת המאסר בפועל תעמוד על שלוש עשרה שנה, ולא ארבע עשרה שנה.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, כ"ט בתמוז התשע"ה (16.7.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט